VM i Zartec 2010 for redningshunde

Onsdag sidst i juni mødte jeg op på Stadion Flora i Zartec, for at melde mig til VM for redningshunde. Efter at have fået udleveret en pose fuld af informationer og startnummer, gik jeg over til dyrlægekontrollen. For inden havde jeg set en schæfer der ovre som både skulle vise tænder og alt muligt andet, så jeg tænkte at de gik sandelig grundig til værks. Men det de brugte mest tid på ved Frenzi, var at få skrevet hendes stambogsnavn ind i passet, jeg tror ikke dyrlægen overhovedet rørte ved hende, han tjekkede kun chippen.

På vej ud af stadionet læste jeg lidt i programmet, man er vel nysgerrig, og til min skræk så jeg, at de havde flyttet stedet, hvor der skulle være teamleder møde. Så tilbage til stadion for at finde ud af hvor det lå. Det viste sig at det var nemt nok at finde, selvom det lå 20 km væk.

Efter teamledermødet, hvor jeg også fik hilst på dommerne, gik det tilbage til stadion for at se prøve hunde i lydighed og færdighed. Bagefter var der åbningsceremoni, hvor vi alle skulle marchere ind på stadion og høre div. taler af byens borgmester, IRO's Præsident med flere. Hvis det ikke var fordi at lydanlægget ikke fungerede særligt godt og det buldrede og bragede i baggrunden havde det sikkert været en større oplevelse. Og da det så begyndte at styrt regne tænkte alle kun på at komme tilbage i bilerne. Og det var ikke for tidligt vi kom derhen, for så begyndte det også at hagle. Desværre kunne vi ikke nå hjem og skifte til tørt tøj inden der var lodtrækning.

Jeg ville helst starte med rundering og helst om formiddagen, og for en gang skyld var jeg heldig. Desværre skulle jeg op i lydighed og færdighed lige omkring middag, hvilket jeg ikke var så glad for.

Næste dag mødte jeg op ude ved runderingsarealet, det var samme sted som ruinsøget, så det kunne man også nemt følge med i. Dagen for inden havde jeg fået at vide at vi gerne måtte gå med på runderingen, men kun 10 af gangen og kun de første 200 m. Men jeg ville nu gerne starte uden at kende arealet. Det var Resi Gerritsen, som jeg har mødt flere gange, der var dommer sammen med Alfons Fieseler, som jeg ikke kendte. Arealet var løvskov med unge træer og en masse græs, og en solsikkemark med 1½ m høje planter. Frenzi startede ud som en drøm, hvor alt klappede. Gennemløbet på midten gik supert og hun løb fint i dybden. Desværre kunne vi ikke fortsætte de gode takter, så vi fandt kun en figurant og løb tør for tid.

Da jeg var kommet mig over den værste skuffelse, gik jeg med på midten og så nogle af de andre. Det var virkelig en oplevelse, og kvaliteten af hundeførerarbejdet meget svingende. Nogen dumpede fordi de ikke afsøgte baglinjen, andre fordi de ikke afsøgte blomstermarken. Men nogle var bare uheldige, for der var slet ingen vind og temperaturen var et godt stykke over 30° og hunden skulle nærmest løbe ind i figuranten for at finde dem. Der var 4 eller 5 som bestod den første dag ud af 15 hunde så det kan ikke siges at være særligt tilfredsstillende.

Om fredagen stod den så på lydighed. Solen bagte dejligt fra en skyfri himmel, vinden var lig nul – stakkels dommere siger jeg bare. Jeg var lidt nervøs for hvordan Frenzi ville klare sig når plæneklipperen kørte lige

ned mod hende i afdækningen, men det havde jeg ikke behøvet, for Frenzi havde ikke energi til at rokke med et øre. Alt i alt lå vi langt fra vanlig standard, og jeg har aldrig givet så mange ekstra kommandoer i min fri ved fod. Og det blev værre endnu, for om lørdagen skulle vi lave færdighed. Der var ikke mulighed for at træne på banen som i de tidligere år, men det havde vi prøvet i Tyskland, så det var jeg nu ikke så nervøs for. Men Frenzi var slet ikke i hopla, efter stigen gav hun sig til at snuse i stedet for at sætte sig på plads, længdespringet ville hun ikke over, hun ville ikke gå hele vejen igennem tunnelen, (der var nok mere skygge der inde)på det ubehagelige underlag ville hun ikke blive siddende, men det værste var dirigeringen. Det gik fint ud til keglen og det første bord, men så blev hun bare der. Da jeg endelig fik hende hen på det næste bord, var hun mere interesseret i at se på lydigheden på banen ved siden af, end at høre på mine forsøg på at få hende hen på det sidste bord. Bæreøvelsen lavede vi vidst fint, men det kunne ikke rette op på det samlede indtryk, som var meget mangelfuldt.

Om aftenen var der festaften, men det var der nu ikke meget fest over og maden var heller ikke værd at skrive om. Så det undlader jeg.

Om søndagen var jeg i skoven og træne med svenskerne som også var færdige med deres prøver. De stillede alle op i ruinsøget så de havde ikke set arealet. Desværre kunne jeg ikke prøve ruinen med Frenzi da de endnu ikke var færdige med prøverne i den disciplin.

Senere på dagen (meget senere) var der så præmieoverrækkelse. Først havde jeg taget uniform på, for jeg har vidst lært en gang, at selvom man måske ikke er så god, kan man i det mindste se ordentlig ud. Men da de så udsatte det med en time, orkede jeg ikke de lange bukser en gang til og stillede i stedet op i national farver.

Alt i alt har det været en fantastisk oplevelse, selvom jeg stadigvæk er utroligt skuffet over vores præstation, som er det dårligste vi nogen sinde har lavet. Jeg har virkelig lært noget af det (håber jeg). Jeg har fået flere nye venner, og set en masse hundearbejde, både godt og skidt. Og der var flere forskellige racer i forhold til hvad man ser i Danmark. Jeg havde nu nok set endnu mere hvis det ikke havde været så varmt hele tiden. Om jeg er blevet meget solbrændt? Nej jeg kravlede så vidt muligt ind i skyggen hele tiden.

Hilsen fra Frenzi og Ida